

Un sfert de veac de la masacrul de la Lupeni

Astăzi se împlinesc 25 de ani de la masacrul din Lupeni, când minerii au fost împroșcați cu gloanțe pentru că și-au ridicat glasul cerînd condiții de trai mai bune. Cu nemărginită ură își vor aminti minerii în fiecare an de acest sîngeros act criminal săvîrșit la ordinul imperialiștilor occidentali de reacțiunea capitaliștilor din țara noastră sub guvernarea clișii Maniu—Vaida.

În România burghezo-moșierească încolțită de criză, contradicțiile dintre capitaliști și muncitori se ascuțiseră la extrem. În goana după un profit maxim și cu intenția de a arunca greutățile cauzate de criză pe spinarea poporului muncitor, capitaliștii înăsprișeră exploatarea clasei muncitoare. Minerii erau siliți să lucreze în condiții istovitoare, cu unelte primitive și uzate, pentru un salariu de înfometare. La aceasta se adăugau brutalitățile comise împotriva lor de administrațiile întreprinderilor, amenințarea cu șomajul, teroarea polițienească, persecuțiile de tot felul.

Ce cereau minerii ? Ei cereau încheierea unui contract colectiv prin care să li se asigure condiții de muncă și de trai ome-nești, să nu mai fie siliți să muncească pînă la istovire, să se ia măsuri pentru evitarea accidentelor de muncă, să li se dea oplată mai bună.

Capitaliștii refuzau acordarea acestor drepturi. Cu ajutorul trădătorilor social-democrați de dreapta ei trăgăneau tratativele cu lunile. Răbdarea minerilor ajunsese la limită. În zilele de 4—5 august ei declară grevă pentru a impune patronilor accep-tarea cererilor lor juste. Drept răspuns capitaliștii au dat mine-rilor gloanțe. După însăși datele lor au fost omorîți 24 mineri iar peste 200 au fost mutilați, schilodiți.

Merită să fie amintit tratamentul cinesc aplicat minerilor după masacru. Morții au fost transportați la cimitir cu escortă, în căruțele de gunoi ale primăriei. Cei vii, care n-au fugit, au fost arestați, schingiuți, aruncați pe drumuri. Greva de la Lu-peni a putut fi înăbușită în sînge pentru că trădătorii social-democrați sprijiniți de elemente oportuniste de teapa lui V. Luca din sînul partidului au reușit să împiedice alăturarea la grevă a minerilor din celelalte localități ale Văii Jiului.

Cu toată teroarea sălbatică dezlănțuită de burghezie în tim-pul grevei și după aceea, cu toate manevrele și uneltirile trădă-torilor social-democrați, minerii nu s-au înfricoșat și au continuat să lupte cu forțe noi, sub steagul partidului pentru a zmulge de la burghezie libertatea și condiții de trai mai bune.

Greva minerilor din Lupeni a avut o mare însemnătate în desfășurarea evenimentelor care au urmat. Ea a constituit un exemplu de împotrivire la încercările burgheziei de a arunca urmările crizei pe spinarea poporului muncitor prin intensifi-carea exploatării, precum și planurilor acesteia în vederea des-lănțuirii războiului antisovietic. Insuflețiți de eroismul greviștilor din Lupeni muncitorii din întreaga țară, dînd urmare che-mării partidului, întreprind acțiuni împotriva patronilor, participă la demonstrații și greve de protest, organizează comitete de aju-torare a victimelor masacrului, intensifică lupta împotriva fascizării țării și pregătirii războiului.

Evenimentele de la Lupeni i-au învățat pe muncitorii din țara noastră să nu se aștepte la nimic bun din partea capitaliștilor, că singura cale spre o viață mai bună este lupta unităa celor exploatați pentru răsturnarea puterii exploatatorilor.

Au trecut 25 de ani de la greva eroicilor minerii din Lupeni, de la sîngerosul asasinat în masă săvîrșit de burghezie împotriva minerilor. La capătul acestui sfert de veac se împlinesc și zece ani de la cel mai însemnat eveniment din istoria poporului no-stru : eliberarea de sub jugul fascist. Cît de mult contrastează viața nouă pe care și-a făurit-o poporul nostru cu viața mizeră pe care o ducea sub capitaliști ! Ce a fost ieri minerul și ce este el astăzi ? — iată o întrebare la care oricărui miner cinstit îi face plăcere să răspundă. După masacru, miilor de mineri care au fost aruncați în stradă de patroni, primarul din Lupeni le-a oferit certificate de cerșetor. „Atîta pot să vă dau”! — a spus el cu ne-rușinare. Certificatul de cerșetor — adică dreptul la viața cea mai mizerabilă — atîta putea să ofere burghezia minerilor. Re-gimul democrat-popular a eliberat pe miner de această soartă păcătoasă, a făcut din el cetățean de frunte al patriei. În cei zece ani de la eliberare, poporul nostru a parcurs sub conducerea partidului o întreagă epocă de înfăptuiri mărețe. Datorită acestor înfăptuiri partidul și guvernul au putut să creeze pentru mineri condiții de trai și de muncă din ce în ce mai bune. Sistemul de salarizare al minerilor, ușurarea proceselor grele de muncă prin extinderea mecanizării, sutele de construcții social-culturale care se înalță în Valea Jiului, acordarea de ordine și medalii pentru activitate devotată în producție și pe tărîm obștesc — toate ace-s-tea sînt bunuri la care nici nu se putea visa sub capitalism.

Minerii știu că aceste înfăptuiri se dezvoltă numai prin mun-că și luptă dirză pentru traducerea în viață a planurilor de stat și pentru asigurarea păcii. Lupta neobosită depusă de minerii noș-tri pentru sporirea producției de cărbune, succesele tot mai re-mar-cabile pe care le obțin în această luptă constituie o dovadă că ei sînt păstrători demni ai tradițiilor de luptă glorioasă a eroicilor greviști din 1929, care fac cinste întregii noastre clase muncitoare pentru curajul și dîrzenia cu care au știut să lupte pentru o viață mai bună a celor ce muncesc.

Marea întrecere socialistă în întîmpinarea zilei de 23 August

Minerii din Uricani — fruntași ai întrecerii

În cursul lunii iulie colec-tivul de mineri, tehnicieni și ingineri de la mina Uricani a dobîndit succese deosebite în sporirea producției de cărbune, îndeplinind planul lu-rar în proporție de 110,2 la sută. Astfel, colectivul minei Uricani a obținut cea mai bună realizare pe mină din bazinul carbonifer al Văii Jiului. La obținerea acestui succes au contribuit zeci de brigăzi de la mina Uricani, care în cadrul întrecerii so-cialiste ce se desfășoară în cinstea Zilei minerului și a zilei de 23 August au făcut însemnate progrese în direc-ția folosirii mai depline a tehnicii noi, a timpului de lucru și a altor rezerve pen-tru sporirea producției de cărbune.

Printre brigăzile de mineri care în luna iulie au desfășu-rat cu avînt întrecerea socia-listă sînt și cele conduse de tov. Ioan Szöcs, Dumitru Ro-taru, Ioan Beciu și Nicolae Fob din sectorul I. Aceste brigăzi și-au îndeplinit sar-cinile de plan în proporție de 137-175 la sută. Colectivul sectorului I a extras în luna trecută cu 11,4 la sută mai mult cărbune decît avea pla-nificat.

Colectivul sectorului II de la mina Uricani a îndeplinit planul producției de cărbune pe luna iulie în proporție de 108,8 la sută. La baza ace-s-tui succes stă creșterea pro-ductivității muncii. Brigăzile conduse de minerii Constan-tin Chioru, Vasile Biris, Ioan Dobai, Sigismund Szekeley,

Ioan Boeru, Iosif Podbușek, Coloman Kandor și altele și-au întrecut productivitatea planificată cu 35-70 la sută.

Rezultatele dobîndite în pri-mele două zile de desfășura-re a întrecerii socialiste pe luna august demonstrează că minerii din Uricani sînt și-n prezent în primele rînduri ale luptei pentru sporirea produc-ției de cărbune. În ziua de 2 august colectivul minei Uri-cani a îndeplinit sarcinile de plan în proporție de 103,7 la sută. Cu o zi mai tîrziu, la 3 august, planul producției de cărbune a fost îndeplinit în proporție de 109,2 la sută, fapt care arată că la mina Uricani întrecerea socialistă cunoaște un avînt tot mai puternic.

C. GROZAVU și I. NUȚA
corespondenți

În primele zile ale lunii august

Colectivele de mineri și tehnicieni din sectoarele mi-nei Aninoasa își sporesc e-forturile în lupta pentru a traduce în viață angajamen-tele luate în cinstea zilei de 23 August. În primele 2 zile din luna august, colectivul sectorului IV se afla în frun-tea întrecerii. El și-a reali-zat planul în proporție de 117 la sută. De asemenea colec-tivul sectorului III și-a de-pășit sarcinile de plan pe a-ceeși perioadă de timp cu 8,7 la sută, depășire care este cu 5,1 la sută mai mare

decît cea realizată în luna iulie.

Un număr însemnat de brigăzi de mineri de la mina Aninoasa dobîndesc în pre-zent succese în dezvoltarea realizărilor obținute luna trecută. Brigada condusă de minerul Mihai Tucaciuc și-a depășit sarcinile de plan în primele două zile din luna august cu 60 la sută. În luna iulie această brigadă obținea depășiri medii de plan de 38 la sută.

Cu 40 și respectiv 30 la sută și-au întrecut planul de

producție în primele zile ale acestei luni și brigăzile de mineri conduse de tov. Iosif Petre și Petru Nistor din sectorul II al minei Aninoa-sa, iar brigăzile uteriste conduse de tinerii mineri Ni-colae Stanciu și Nicolae Bar din sectorul III obțin deja depășiri de plan de 20-25 la sută.

Acum la începutul lunii se evidențiază în muncă și bri-găzile de mineri conduse de tov. Ioan Țurlui și Bela Both care extrag importante can-tități de cărbune peste sar-cinile de plan.

Azi la Lupeni

Există pe harta patriei noastre fel și fel de orașe. Unele vechi, altele noi. Mul-te au secole în urmă. Cetăți și palate, figuri de luptători împietrite în marmură sau bronz, vorbesc despre trecu-tul lor.

Lupeniul e și el oraș. Un oraș al patriei noastre. Mi-nier N-are monumente de bronz și nici palate de mar-mură. Doar cartiere munci-torești care poartă înmănu-chiat laolaltă și semnele lumii vechi și pe cele ale vieții noi. Totuși Lupeniul a intrat în istorie. În cea ade-varată, făurită de popor. A intrat pentru că aici, în '29, minerii au înscris cu sînge o pagină glorioasă în isto-ria luptei clasei muncitoare pentru scuturarea jugului ex-ploatării omului de către om.

Zece ani s-au scurs de la eliberarea patriei noastre. La Lupeni au rămas tot aceleași cartiere: Braia, Ștefan, Cen-trul, Optzeci de case, Lop-ștain, Șohodol. În fiecare însă s-a schimbat ceva, s-au înnoit, au fost înălțate schele, s-au clădit locuințe, institu-ții magazine.

Lupeniul nou crește pe rui-

nele vechii așezări de pe timpul burgheziei. Aproape în fiecare cartier au fost dă-rimate zeci de locuințe insa-lubre, și-n locul lor s-au înăl-țat case cu 2-3 caturi din beton și cărămidă. La Șo-hodol au fost construite 11 blocuri cu peste 300 aparta-mente, în Braia, alte 7 pen-tru 44 familii. Lingă Filatu-ră s-au ridicat 416 aparta-mente și-un cămin cu 170 de locuri. Sus pe un deal, se înalță clădirea nouă a Școlii medii tehnice de cărbune. În curtea minei este o școală de calificare construită re-cent. Pe locul unei vechi bru-tării — o fabrică de piine.

În toate domeniile există un izbitor contrast între ceea ce a fost în trecut la Lupeni și ceea ce este astăzi.

Pentru ocrotirea sănătății oamenilor muncii din Lupeni există un mare număr de a-șezăminte sanitare. Funcțio-nează un spital cu 13 secții și 130 de paturi, o policlinică de adulți, una de copii, 3 dispen-sare. Minerii au la dispoziție un sanatoriu de noapte, ma-mele o maternitate, copiii o creșă și două cămine de zi. În subteran sînt trei posturi de

prim ajutor, iar numărul me-dicilor a crescut în ultimii 10 ani de aproape patru ori.

Vechiul Lupeni era un o-raș al dughenelor, al circiu-melor înșirate la tot pasul. Negustorii hrăpăreți jecmă-neau pe oamenii muncii tot atât de crunt ca și patronii minelor. Astăzi și unii și alții nu mai există. Au fost înlăturați. Și-n locul celor 8 magazine particulare au fost înființate 19 magazine ali-mentare și industriale ale comerțului socialist. În lo-cul tarabelor de zarzavaturi au apărut 5 unități Aprozor.

Lupeniul crește sub ochii noștri și devine o demnă a-șezare minieră. Transformă-rile de fiecare zi, de multe ori însă nu le observăm. Ne-am obișnuit să vedem minerii cumpărîndu-și măr-furi trainice și ieftine din co-mertul socialist ori vizionînd filme și teatre. Ne-ăm obișnuit să ducem o viață civilizată, de om.

Ne vom obișnui și cu vi-toarele transformări care vor avea loc în orașul în care minerii au scris în '29 o pagină glorioasă în isto-ria luptei clasei muncitoare.

STEAGUL

Schiță

Greva era în toi. Minerii grămădiți pe lângă zidurile uzinei electrice căutau să-și omoare într-un fel sau altul timpul. De plecare acasă sau reluarea lucrului, nici gând. Erau hotărâți să-și ducă lupta pînă la capăt, cu ori ce preț. Indirjirea se mărise mai ales după cele petrecute dimineața cu delegația trimisă să ducă tratative cu direcțiunea. Delegația fusese pur și simplu azvîrlită pe ușă afară de cei doi directori.

Seara era aproape. Umbrele munților, începuseră să coboare în văile dinspre răsărit.

În aerul cald, lînced, brăzdat des de zborul rîndunelilor și de azvîrlirea ca de piatră a vreunui vrăbîioi înnegrit de fumul de cărbune, stăruia o liniște neobișnuită, ca-ntr-un fel de așteptare, ca-ntr-o încordare. Vorbele greviștilor se auzeau mai mult molcome, vorbe de oameni trecuți prin multe și cărora ori ce primejdie sau amărăciune n-avea să le spună nimic nou. Erau felurite, cuprinzînd multe.

— Și zici că ți-a născut muierea? Al cîtelea? Al șaptelea parcă...

— Ahă!

— Măă! și tocmai acum! Mare pacoste... Și ce ce n-ai rămas s-o grijești, că parcă spuneai că soacra ți-i beteagă și...

— Eh! Cum era să rămîn?... Am rugat-o pe Maria lui Ciulic s-o aibă sub ochi...

— Da parcă e-ați sfădiți cu ea?

— Am fost. Acum... cuvintele fură acoperite de altele:

— Și io-te că pînă la urmă tot mi-o scos de-un mălai. Nu știu de unde, că ieri n-aveam de leac în ladă...

— Ai o nevastă vrednică...

— Mălaiul l-a trimis pe copilul cel mic, cel mare-i schilodit de cureaua unei mașini — ști că a fost intrat la preparare...

O voce răgușită povestea de evenimente de la Timișoara.

— Și era o vreme frumoasă, cum rar întâlnești în aprilie. Opt tovarăși au ridicat pe umeri corpul neînsuflețit al tovarășului Fonagy... Știți că murise la Doftana, de acolo a fost adus... Cum în coșciug era învelit în pînza roșie a unui drapel, părea viu, cu fața puțin încordată, ca într-un ultim îndemn la luptă... Noi mergeam încet după el, într-o coloană careia nu-i vedeai capătul... Deodată au apărut jandarii și poliștii. Cei din față s-au oprit. Cei din urmă neștiind de ce-i vorba împingeau înainte. „Nici morții nu ni-i lăsați să-i îngropăm? Călăilor!” au răsunat strigăte. Atunci numai ce aud urletele ofițerilor care opriseră coloana și-ntr-o clipă armele porniră să răpăie. Cîțiva din cei ce duceau mortul fură răniți. Imediat săriră zeci să-i înlocuiască, iar alții o sută îi înconjurară să-i apere cu corpul lor. Mi-aduc aminte de-un tînăr, unul așa slăbuț, blond, ofelar de la Reșița. Începuse să strige, dezvelindu-și pieptul.

— Na, călăilor, trageți! Dar mortul n-o să vi-l dăm! E al nostru...

Și jandarmii nu l-au cruțat. Au tras în plin...

— Bestiile!

Cel care se indignă era un tînăr cu fața ovală, oacheș, vioi, subțirel și înalt; cu mărul lui Adam mare și mereu mișcat pe gîtul lung, ușor strîns în gulerul unei cămăși de stambă roșie ca sîngele. Ion Rîșculiță îi spunea.

— Ehee, Ioane, și asta-i nimica... Buriții sînt în stare de altele și mai urîte...

Nu-și continuă vorba, că de după fabrica de cărămidă, pe care apusul își juca petele de umbră, apărură un grup de oameni. Unul care era mai înalt între ei, spătos și apăsat la mers făcea semne spre cei întinși pe lângă zidurile uzinei, să se scoale, că are ceva să comunice.

— Ce, ce? Au primit? Ne fac în-bunirile?

— La naiba, se auzi vocea celui înalt, nici vorbă... Coc ceva... Au adus armata de la Deva, de la 4 grăniceri... Îi îmbată la Casină, în beciu-

rile primăriei, pe lângă depozitul de lemne... În preajma podului e o puțoare de țuică de-ți strîmbă nasul din loc...

Între oamenii care-l înconjuraseră pe dată, cînd îl văzură cu vești, se iscă fierbere.

— Oare ce-or fi vrînd?

— Cred că ne speriem de ei...

— Da'ce, sîntem muieri?...?

— Eu am făcut războiul tot; nu mi-i frică nici de-ar cerca să puște...

— Mă... și dacă chiar o să ne puște?...?

— Fugi că nu îndrănesc...

— N-or fi așa ciini...

— Aieștia?!... Mă, păi aieștia îs în stare...

— Fie ce-o fi! — om sta aici pînă ce ne vor da drepturile...

— Drept! Nu ne mișcăm...

— Bine-ați vorbit, tovarăși! — Giasul noului venit tună peste toată larma. Bine-ați vorbit! De-aici nu plecăm pînă nu ni se dau procentele cerute...

— Mai bine moartea! Că și așa viața ni-i iad — se auzi glasul lui Rîșculiță.

— Adevărat!

— Bine, tovarăși, dar mai e ceva! Acum ei ne-au tăiat toate legăturile cu celălalte părți ale Văii Jiului, împărștiind zvon cum că noi am dat înapoi și că am spart greva. Cum facem să dăm veste pretutindeni că lupta continuă, că ne ținem bine?...?

— Să plece o delegație...

— Nu se poate! Pădurile, drumurile, văile și dealurile înconjurătoare sînt înțesate de jandarmi și poliție... Pînă la noapte nu putem străbate, și-i prea tîrziu...

Un moment se lăsă liniște. Deodată Rîșculiță cel oacheș și subțirel, își pocni degetele, trîntindu-și șapca de pămînt.

— Am găsit!

— Cum? Ce?

— Să se suie cineva pe separație și să înalte un steag! O să-l vadă ce i de la Vulcan și-or duce vestea și în celălalte părți...

— Un steag, un steag; aduceți un steag!

Oamenii începură să iscodească.

— Parcă a fost un steag pe aici!

— Voi, cei de la Ileana, n-ați venit cu un steag?

— Noi, nu.

— Karolina, Victoria, Keleti... Nu?

— Nu, nu!

— Nu este nici un steag!

— Să deie cineva fugă pînă la Casa Poporului să aducă unul — pe cel mai roșu!

— Se întunecă pînă atunci și n-o să mai fie zărit... În zadar truda! N-or să-l vadă și toată Valea Jiului o să ne creadă de slabi.

Între timp, în sufletul lui Ion Rîșculiță se da o luptă. Fu primul care găsi steagul. Propria lui cămașă! Era destul de aprinsă ca să semene cu un steag muncitoresc. Se gîndi că abia azi a îmbrăcat-o prima dată! Și cît de mult a rîvnit-o!... Mamă-sa i-a cusut-o. Cît n-o fi stat la îndoială înainte de a-i face croiul! Vezi că flăcăul era mare! Fetele începuseră să întorcă capul după el, cînd trecea pe stradă!... Cam așa se arată și ezitarea din sufletul lui Ion. Cămașa nici n-o purtase mai mult de cîteva ceasuri și acum... „Măi, ce tîntălău! Parcă asta m-a făcut pe mine...”

— Tovarăși, tovarăși!... Iată steagul...

Și cu mișcări repezi și nerăbdătoare porni să-și dezbrace cămașa, apoi fără a se mai uita în urmă, o tuli spre separație. Nu știu dacă trecură două minute și-și făcu apariția pe acoperișul povîrnit al clădirii nalte și pătrate.

— Nu se vede de aici Vulcanul... Trebuie să mă urc pe horn...

Oamenii întoarseră capul spre hor-

nul înalt, care-și azvîrlea silueta spre fiori. Un fior trecu prin mulți, mai ales cînd văzură că lipsesc o serie de trepte de la scara ce urca spre vîrf.

Rîșculiță se cătără cu cămașa fluturînd în mînă.

— Măi băiete, nu te urca pe horn, că te prăpădești...

— Lasă-l pe altul mai bătrîn...

Dar tînărul nu-i mai auzea. Urca scările strîmbe și ruginite. Cămașa i se zbătea în mînă, iar mușchii i se vedeau tresărînd sub piele.

— Ai de grijă!... Grijește să nu cazî...

Rîșculiță dădu din cap și privind soarele care da să se rostogolească pe după culmile îndepărtate ale Retezatului, își înteei eforturile. Lipit cu pieptul de cărămidă rece, căuta cu degetele ireptele de deasupra, sprijinindu-se bine în picioare. Iată-l mai sus.

Toate glasurile amuțiseră. Sute și sute de ochi îl urmăreau. Inimile minerilor băteau în minuta aceea într-o singură zvîcnire și aceasta era pentru el.

Cînd ajunse în vîrf, acolo unde paratrăznetul parcă stă tot gata să se incline, omul abia se mai vedea. Se oprise un moment să răsuflă și apoi legă strîns cămașa de vergeaua rece, lăsînd-o liberă în bătaia vîntului.

— De-acum întîmplă-se oricel Vulcanul ne vede semnalul. Un val de urale, strigăte de bucurie, zburară spre el. Unii aruncară în sus șepcile.

★

Fusese o noapte frumoasă, cu lună nouă. Zorii se arătau dinspre Paring proaspeți și curați. O boare ușoară, rece, îi mîngîia obrazul, ca o mînă moale de mamă. Toată vremea minerii nu părăsiră împrejurimile uzinei. Rîșculiță, plecă pe la miezul nopții, cu un pichet de grevă prin colonii. În loc cămășii îmbrăcase o flanelă de împrumut. Orișuinde se afla, aruncîndu-și ochii spre curtea minei, vedea drapelul arborat de el, filfiind victorios. În clipele acelea un sentiment cald i se aprindea în suflet, simțindu-se cuprins de-un fel de mîndrie și de-o încredere neobișnuită. „Vom izbuti! Trebuie să izbucim! Steagul nostru parcă dă semnalul victoriei! Prin el vorbim țării întregi, lumii”... Sentimentul acesta nu-l părăsi toată noaptea, iar ivirea zorilor parcă i-l lipi mai tare de suflet. Umblînd printre oameni rîdea, glumea, îmbrăbîntînd pe cei mai slabi în felul acesta, fără să-și de-a seama. Nu-și părăsi voioșia nici cînd fură înconjurați de armată, nici chiar în clipa îngrozitoare cînd goarna suna atacul, nici cînd prefectul criminal descărcă pistolul în capul celui mai apropiat grevist. Așa-l ajunse și glonte care-i curmă viața, în vreme ce se apleca să-l ajute pe tatăl celor șapte copii, care seara povestise că-i născusese din nou nevasta.

Căzu pe spate, scăpîndu-l din brațe și-n vreme ce viața i se scurgea nesimțite, ochii i se opriră pe înălțimea hornului, unde steagul său, roșu ca sîngele, care muia pămîntul sub el, filfița parcă mai viu ca oricînd, mai promițător de victorie, mai mîndru... Și parcă nu era un singur horn, ci mai multe, mii și mii, și steaguri încă pe attea, cît îi țara de mare. Toate spuneau același lucru — am învins, am în... în...

Se stinse din viață și nu mai avu să vadă cum un ofițer care zărise drapelul din înalt, dăduse ordin să fie dat jos. Nimeni n-a îndrăznit să se urce pînă acolo. Atunci a poruncit să-l doboare cu focuri de armă, oricum...

Au ochit și-au tras, au ochit și-au tras... Tot l-au ciuruit, tot l-au zdrențuit, dar jos n-a căzut... Mult după aceea a filfiit ca o amenințare, iar pe înserate, cînd domniile își întorceau privirile la hornul cel înalt, care împungea cerul ca un deget acuzator, îi treceau fiori și se ascundeau pe după perdele, zăvorînd cu șapte lacăte ușile...

IRIMIE STRAUȚ

Minerul — cetățean de frunte al patriei noastre

Sînt miner bătrîn. Am 47 de ani lu-crați în mină, din '906 încoace. Cînd mă întrebă cineva despre viața mea, despre viața noastră a minerilor, din trecut și de astăzi, pot să-i povestesc multe. Unele plăcute, altele nu.

Pot să povestesc, de pildă, despre munca grea și viața de rob a minerilor de pe timpul regimului burghez-moșieresc. Am intrat în mină la 15 ani. Azi la o asemenea vîrstă nimeni nu lucrează în mină. Îi mai poartă încă grijă părintii, statul nostru. Pe atunci munceam la mina „Vest” din Petroșani. Munca era de rob. Nu erau nici ciocane de abataj, nici perforatoare. Mai tîrziu, prin '28, mina s-a închis și peste 130 de muncitori au rămas pe drumuri. Alții au fost transferați la Vulcan, Petrița, Cîmpa. După vreo patru ani, minerii de la Vulcan și Cîmpa au luat din nou drumul pribegiei.

37 de ani am trudit pentru capitaliști dar de grijă față de om pe atunci n-am pomenit. Cînd erai bolnav, „ajutorul” pe primele șapte zile era al doctorului. Cînd intrai în spital — nu primeai nimic.

Am cunoscut și-o altfel de viață de miner. Aceea din anii puterii populare. Acum pot spune și pot dovedi prin fapte că minerul nu mai este rob, ci un cetățean de frunte al patriei noastre. Eu am bătrînețele asigurate: primesc o pensie de 720 lei lunar. Pentru munca pe care o depun încă, și eu sînt fericit că prin ea pot să contribuie la construirea vieții noi, mai primesc în medie lunar între 1500—1600 lei.

Partidul și guvernul m-a răsplătit pentru munca mea cu Ordinul Muncii clasa I-a și a II-a, iar concediul de odihnă mi-l petrec aproape în fiecare an în diferite stațiuni balneo-climaterice. Iată dovezile.

Le spun toate acestea pentru ca minerii tineri și vîrstnici să nu uite că viața și munca minerului n-a fost întotdeauna cea de astăzi.

IOAN REISZ
miner — Petrița

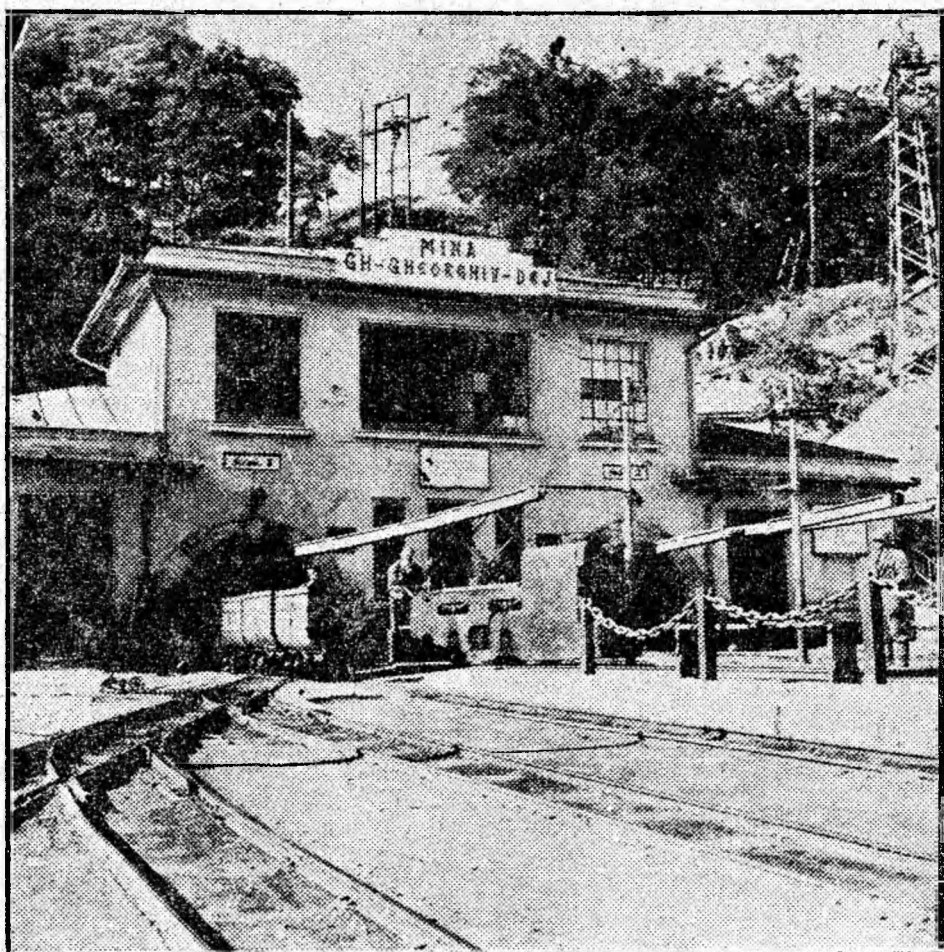
Muncim și trăim în condițiuni noi

De la tovarășii de muncă vîrstnici am aflat multe despre viața grea a minerilor pe timpul regimului burghez-moșieresc. Mărturiile ale abelor vremuri tulburi sînt măcelul din 6 august 1929 de la Lupeni, unde au fost uciși 24 mineri, închiderea minelor Vulcan, Lonea I și II, șomajul, etc., care au adus mari suferințe celor ce munceau în adîncurile pămîntului.

Noi, generația de mineri tineri avem parte de-o altă viață, care se deosebește cu totul de cea a înaintașilor noștri. Tinerii care doresc să îmbrățișeze frumoasa meserie de miner au create toate condițiile pentru a-și vedea îndeplinită această dorință. În toate centrele carbonifere din Valea Jiului funcționează școli de calificare și perfecționare, unde lecțiile sînt predate de tehnicieni și mineri cu experiență în minerit. Pentru noii veniți s-au clădit cămine spațioase, cu sute de locuri cum sînt cele de la Uricani, Aninoasa, Petrița. Statul asigură acestor tineri cazare, hrană, uniformă, rechizite școlare, echipament de protecție etc. Despre toate acestea nici nu se putea pomeni mai de mult.

Eu lucrez într-o brigadă utemistă de la mina Uricani, mină deschisă în anii regimului nostru democrat-popular. Brigada noastră a obținut pînă acum realizări frumoase în producție. În decada III-a a lunii iulie, spre exemplu, am avut o depășire de 43 la sută. Desfășurînd larg întrecerea socialistă, sîntem hotărâți să obținem succese tot mai mari în lupta pentru o producție sporită de cărbune, conștienți că astfel contribuim la viața nouă și înfloritoare pe care poporul nostru muncitor și-o făurește sub conducerea înțeleaptă a partidului.

MARIN STOICULESCU
tînăr miner la mina Uricani

Intrarea principală în mina Lupeni. Aici, cu 25 ani în urmă, a curs sînge de miner în marea luptă împotriva sbirilor burghezi, pentru piine și o viață mai bună.

Astăzi, prin aceste galerii merg zilnic spre abataje mii de mineri stăpîni pe munca și viața lor. Muncind dirz pentru mai mult cărbune, minerii din Lupeni înfruntă visul pentru care acum 25 de ani și-au dat viața cei mai buni dintre ei.

Imi amintesc...

— În dimineața cea îmi aflasem treabă cu ceilalți ortaci pe galeria principală a minei Ștefan, nu departe de intrare. Reparam linia ferată... Deodată, aruncîndu-mi ochii spre ziuă, zării o grămadă de oameni trecînd prin fața galeriei... Mulți îmbrăcați în haine de șut, cu lămpile la brîu. așa cum ieșiseră din abataje, înegriți de noroi și cărbune. Alții la fel echipați, dar nemînjiți, iar unii, ce să zic, așa cum se poartă omul pe acasă...

— Oare ce-o fi? întreb pe unul dintre ortaci.

— Nu știu, poate-i ștraic (adică grevă).

— Ia du-te să vezi!...

— Omul fugi spre ieșire. În curînd ne făcu semn cu mîna.

— Veniți! Lăsați lucrul!...

Pe dată aruncarăm uneltele. Unul din noi plecă să dea veste și celorlalte grupe...

Curtea minei era deja plină de oameni, de pe la toate celelalte guri... Și de la Ileana și de la Karolina, Keleti, Aurelia, Victoria...

— Vrem o bucată de piine mai bună, că doar sîntem oameni. Și cîinii o duc mai bine — se auzeau de pretutindeni vorbe minioase.

Printre greviști zării pe Ștefan Borșoș și Irimie Gal...

— Hai noroc, Traian-baci! Ce zici? Le dăm peste bot patronilor cu greva asta?

— Ce să zic? De dat le-om da, dar vorba-i că poți smulge hoțului găina de aur?

— Uite că ai noștri au oprit de-acum uzina — întrerupse celălalt vorba. Hai și noi acolo și-apoi să vină Frey și Klein să ne oprească...

— No hai!

Și trecînd pe lângă fabrica de cărămidă, nu ne-am oprit decît lângă uzină unde oamenii forfoteau îndrîjiți...

Toată ziua nu ne-am mișcat de-acolo, omorîndu-ne timpul ba cu una, ba cu alta... Așteptam răspunsul direcțiunii. Mîncare și îmbărbătare ne-aduceau femeile și copiii... Apoi venise seara. Mi-aduc aminte că, acum. Era o seară frumoasă, cu lună nouă...

— Semn bun!

— Bine-ar fi!

Dar nu trece mult și vestea unor copilandri aduce, neliniște între oameni.

— Au venit soldați de la Deva... Regimentul 4 grăniceri... I-am văzut

de pe gard, la casină... le dă de băut... Pe unul l-au bătut ofițerii că n-a vrut să bea...

— O să ne puște, să plecăm -- se înfiorară cei mai fricoși.

Puțini însă. Cei mulți nici să n-audă.

Se ridicaseră comuniștii să ne îmbărbăteze:

— Tovarăși, nu trebuie să dăm înapoi... E datoria noastră să ne smulgem drepturile...

— Le vom smulge, să știm că murim...

Așa a trecut noaptea. Pe la ceasul cinci, iacă-i pe cei doi directori că vin în fața noastră. Cu ei mai era un ins.

— Acesta-i Roszvány, prefectul de la Deva, mi-a șoptit cumnatul meu Gal. E o fiară, nu altceva...

— Părășiți uzina, ne-au zis.

— Fără dreptul nostru, ba!

Ca la comandă a țîșnit răspunsul. Mulțimea parcă s-ar fi făcut un singur om, cu un singur glas ca de tunet.

— Vrem piine!

— Lasă că vă dăm noi acuși... Acuși vă dăm...

Și ne-au dat, trei zile după aceea, din pămîntul pe care am stat a isvorit sînge... Sîngele nostru... Al lui Vitoș, a lui Golcea, a cumnatului meu Irimie Gal... Nu pot, nu pot și n-aș vrea ca cineva să poată uita vreodată ceea ce ne-a dat burghezia...

Fiii cumnatului meu au rămas nu mult după aceea și fără mamă.

Nici un fel de pensie sau ajutor n-au primit orfanii, iar eu îi țineam greu, că mai aveam șapte guri de hrănit. Nu știam cum s-o scot la capăt. Incepusem să dau deja din colț în colț, cînd într-o zi m-am trezit cu poștașul bătîndu-mi la poartă:

— Mătășărean-baci, ai niște bani!

— Eu?

— Da, dumneata...

— De unde-or fi?

— Nu știu, că-s într-un plic... fără adresă...

Și așa, lună de lună, multă vreme am simțit mîna aceștia de ajutor asupra casei mele...

Am aflat apoi că banii sînt de la Ajutorul Roșu și de-atunci inima mi s-a lipit de cei care au știut să-mi vadă greul și să mă sprijine...

Cîtă mulțumire și bucurie simt azi, cînd la conducere sînt chiar ei, prietenii omului, comuniștii.

MATĂȘĂREAN TRAIAN
miner — Lupeni

O ÎNTÎLNIRE

Ploaia se mai domolise. Țîriia abia auzit, ca din sită. Strînși pe terasa uzinei electrice, pionierii ascultau vorbele mecanicului Gheorghe Munteanu cu fețele încordate. Nu departe de clădirea masivă a preparației, alunecau încet, pe șine subțiri, roțile unor vagonete împinse de o locomotivă electrică, fără larmă, ca și cînd și ele s-ar fi recules în fața momentului solemn care se petrecea aici.

— Acum... nu știu cum să încep... cum să-mi fac înțelese mai bine cuvintele, ca să zugrăvesc în totul grozăviile zilei aceleia...

Dintre copii se înalță un freamăt abia simțit, ca dintr-o pădure rară de pomișori, pe cînd în afara terasei, ploaia iar se trezi vijeliosă. Dar pionierii nu o mai simțeau, n-o mai auzeau. Povestitorul se vedea cu un sfert de veac în urmă. Din fața ochilor îi pierise clădirea modernă a preparației; nu mai zărea birourile lungi lipite de peretele sălii cazanelor, nici șerpuirile șinelor pe care fugeau locomotive electrice, nici blocurile noi muncitorești de dincolo de Jiu, nici funicularul cel nou.

— Vedeți... pe atunci aici nu se afla decît o mică separație de cărbuni; era doar un funicular cu caprele de lemn; pe sub birourile de colo trecea spre Jiu un canal murdar, larg de vreo doi metri... Minerii erau împrăștiati pe la diferite mine. Eu lucram la Ileana, o mină cu gura tocmai în coasta muntelui... Cum o duceam, nici nu mă mai întrebați... Aproape în fiecare casă se găsea cite un bolnav din pricina mizeriei, a foamii, care nu putea fi nici cînd astîmpărată, pentru că salariile erau mai mici ca niciodată. Rar aveam de lucru mai mult de trei zile pe săptămînă. N-aveam cu ce să îmbrăcăm copiii și dacă vreunul ajungea să meargă la școală, luni de zile femeile numai de asta vorbeau pe la cupatoare...

Viorica Moise, o fetiță roșcovană, încremenise ascultînd, cu prietenăi oacheșă strîns lipită de ea, iar frații Pop, unul mai mic decît celălalt, țîndu-se strîns de mînă, ascultau cu ochii rotunjiți și gura întredeschisă. La fel de atenți se dovediră și ceilalți din preajma lor. Nici nu simțiră că doi oameni se refugiaseră de ploaie lîngă

ei. La început noii veniți nu înțeleseseră ce-i cu pionierii aceștia, grămădiți în jurul povestitorului. Abia cînd auziră frînturi din ce li se spunea și cînd îl văzură la față pe mecanic, înțeleseseră. Atunci cel mai scund din ei se aplecă la urechea celui lalt.

— Bine face, măi Dominic, că le povestește de ziua aceea alît de dureroasă pentru noi... Nu trebuie să cadă vîlul uitării peste ce s-a întîmplat atunci... Așa cum nici mie nu-mi va mai crește niciodată pe mină carnea sîrtecată în dimineața aceia de baioneta unui soldat...

— Ai dreptate, Ștefane, toată dreptatea! „Bucuriile“ de felul acesta, pe care ni le făceau patronii în trecut, trebuie mereu răscolite, azi, cînd puterea e în mîinile noastre... Să se țînă minte... Unii încep să le uite... O parte din bătrînii care le știu s-au dus dintre noi, alții acum se duc, iar din cei care pe atunci erau tineri mulți s-au împrăștiat...

Și cei doi, care nu erau alții decît Pavel Ștefan și Demeter Dominic, fusti luptători în 1929, mai ascultară o vreme pînă se rări ploaia, și atunci, tot așa cum veniseră, plecară într-ale lor, coborînd scările terasei și dispărînd pe după uzină.

Între timp amintirile purtaseră pe mecanicul Munteanu prin toate momentele grevei, a izbucnirii ei. Le-a vorbit pionierilor despre hidoșenia stăpînitorilor, felul cum au îndobitocit cu băutură mințile soldaților ca să tragă în greviști, ajutorul dat de copii și femei greviștilor și apoi despre toate grozăviile dimineții de 6 august și-a zilelor următoare.

Pe genele lui Cornelia Mureșan, o fetiță nălțuță cu părul adunat co-roană de-asupra frunții, se iviră cîteva picături mai curate decît roua.

— Nu plînge, nu trebuie să plîngi! Mîndria și dorința de-a continua lupta celor căzuți atunci, așa cum azi țî-o cere partidul, trebuie să te întărească.

Un glas sfios sparse liniștea care se lăsă după ce fostul grevist își termină spusele:

— Ce-ați zice dacă am merge să depunem flori la placă comemorativă?...

Fără să scoată o vorbă, porniră cu toții.

O M A G I U

Gravură în lemn de H. MAKKAÏ PIROȘKA

Ședința Camerei Populare a R. D. Germane

BERLIN (Agerpres). — La 4 august a avut loc ședința Camerei Populare a Republicii Democratice Germane.

La ședință au fost examinate probleme importante printre care: legea cu privire la alegerile pentru Camera Populară a R.D. Germane, fixate pentru data de 17 octombrie 1954, legea cu privire la alegerile pentru consiliile districtuale, legea cu privire la protecția naturii, precum și alte probleme.

Primul ministru al Republicii Democratice Germane, Otto Grotewohl, a făcut o declarație guvernamentală asupra însemnătății conferinței de la Geneva și a Notei guvernului sovietic din 24 iulie 1954 pentru rezolvarea problemei germane.

După încheierea discuțiilor, Camera Populară a adoptat o rezoluție care aprobă declarația guvernului R. D. Germane.

Semnarea Convenției pentru restabilirea legăturilor de cale ferată directe între R.P.R. și R.P.F. Iugoslavă

Lucrările Conferinței delegațiilor feroviare română și iugoslavă au luat sfârșit prin încheierea unei Convenții care prevede restabilirea legăturilor de cale ferată directe între R.P.R. și R.P.F. Iugoslavă.

Convenția stabilește deschiderea traficului direct prin punctele de frontieră Jimbolia—Chichinda și Stamura Moravița — Virșeș.

Convenția a fost semnată Miercuri, 4 august, în orașul Belgrad.

(Agerpres).

Opinia publică din Franța se pronunță împotriva „armatei europene”, pentru securitate colectivă în Europa

PARIS (Agerpres).

După conferința de la Geneva, în rândurile opiniei publice franceze se întărește tot mai mult convingerea că în prezent sînt întrunite toate condițiile pentru ducerea cu succes a unor tratative între reprezentanții puterilor interesate în problema asigurării securității colective în Europa.

Numeroși reprezentanți ai cercurilor parlamentare franceze iau atitudine pentru reglementarea problemelor europene pe calea tratatelor. Deputatul socialist Marcel Edmond Naegelen a declarat: „Trebuie să se încerce să se rezolve toate problemele la masa conferinței, deoarece, așa cum s-a demonstrat la Geneva, este mult mai bine să se ducă tratative și să se tindă spre o înțelegere”.

Deputatul radical Raymond Valabrègue a condamnat cu asprime proiectul creării „comunității defensive europene”. „Sînt de părere, a declarat el, că proiectul prezentat spre examinare parlamentului constituie o adevărată sinucidere pentru Franța și o amenințare a păcii”.

Numeroase consilii municipale ale

orașelor din Franța se pronunță împotriva proiectului „armatei europene”, pentru asigurarea securității colective în Europa.

Potrivit relatărilor ziarului „L'Humanité”, consiliul municipal din Uzercho (departamentul Corrèze) a adresat președintelui Consiliului de Miniștri, Mendès-France, o scrisoare în care și exprimă convingerea că cu ajutorul tratatelor se poate găsi o soluție care să creeze condițiile pentru organizarea unei adevărate securități europene. Aceasta trebuie să fie accesibilă tuturor statelor fără nici o discriminare și nu trebuie să permită o ireparabilă scindare a Europei, care ar submina securitatea Franței și ar amenința pacea.

Consiliul municipal al orașului Périgoueux (departamentul Dordogne) a declarat de asemenea că este necesar „să se găsească o soluție cu ajutorul tratatelor și să se încheie un tratat de pace cu Germania, care să asigure securitatea în Europa”. Consiliul municipal s-a pronunțat pentru respingerea tratatelor militariste de la Bonn și Paris.

Declarațiile vizitatorilor străini despre Expoziția Agricolă Unională

MOSCOVA (Agerpres). — TASS transmite:

Expoziția Agricolă Unională care s-a deschis la 1 august a fost vizitată de numeroase delegații străine sosite la Moscova în urma invitației Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. Conducătorii unei serii de delegații și-au împărtășit primele lor impresii unui corespondent al agenției TASS.

Doctorul Edward Hopkins, șeful delegației canadiene a declarat:

Cele ce am putut vedea la Expoziția Agricolă Unională întrec toate așteptările noastre. Nici eu și nici ceilalți membri ai delegației n-am văzut niciodată o asemenea expoziție. Am fost profund impresionat de grandioasele proporții ale expoziției, de caracterul strict științific al organizării ei, de prezentarea ei externă făcută cu mult gust artistic. Fiecare pavilion al expoziției, fiecare porțiune a ei, sînt minunate în felul lor.

Am vizitat minunatul pavilion al Republicii Ucrainene. În acest pavilion ne-a interesat în mod deosebit realizările obținute în cultivarea grâului. Am vizitat de asemenea expoziția de animale. Ne-au plăcut foarte mult caii și vitele cornute mari văzute aici.

Șeful delegației suedeze Hans

Wetterhall, directorul departamentului agriculturii din cadrul Ministerului Agriculturii al Suediei a spus:

Expoziția produce o impresie uriașă prin măreția și frumusețea ei. Pavilioanele ei sînt neobișnuit de bogate atît din punctul de vedere al prezentării lor arhitectonice, cît și al diversității obiectelor expuse. Este bine că fiecare din cele 16 republici care fac parte din Uniunea Sovietică are pavilionul său. Acest lucru permite vizitatorilor să cunoască în mod amănunțit realizările și specificul agriculturii fiecărei republici. Pavilioanele arată de asemenea și alte aspecte din viața popoarelor, care locuiesc în Țara Sovietică. În prima zi, delegația noastră a vizitat pavilionul mecanizării. Exponatele acestui pavilion ne-au interesat foarte mult. Am avut prilejul să vedem un mare număr de mașini agricole, în special mașini care nu există în țara noastră.

Pentru a putea vedea tot ce prezintă această minunată expoziție — a adăugat domnul Wetterhall — trebuie să o vizitezi timp de cîteva zile. Intenționăm să cunoaștem situația diferitelor ramuri ale agriculturii U.R.S.S., precum și pavilioanele care oglindesc viața și dezvoltarea colhozurilor.

Poporul vietnamez sărbătorește aplicarea armistițiului

PEKIN (Agerpres).

Agencia Vietnameză de Informații anunță că în orașele și satele din R. D. Vietnam au loc mitinguri publice în cadrul cărora se sărbătorește armistițiul.

Locuitorii orașului Thai Nguyen, nordul Vietnamului, au organizat un miting pentru a sărbători armistițiul, datorită cărui la 11 august va înceta focul pe toate fronturile din Indochina.

Muncitorii și funcționarii studiază apelul președintelui Ho Și Min precum și documentele referitoare la

conferința de la Geneva. Ei își iau angajamentul să ia parte activă la construcția națională. Minh Suoc, muncitor fruntaș din zona militară nr. 4, Vietnamul central de nord, a declarat: „În ultimii opt ani, am fabricat arme pentru apărarea patriei noastre. Acum voi îndeplini noile sarcini care mi revin în cadrul refacerii naționale”.

Pham Ti Ron, muncitoare din zona militară nr. 3, Vietnamul de nord, a declarat că va munci cu dirigenie pentru a-și aduce contribuția la construcția națională.

India, Ceylonul și Indonezia refuză să participe la conferința organizată în vederea creării pactului Asiei de sud-est

PARIS (Agerpres). —

Potrivit agenției France Presse, India, Ceylonul și Indonezia au respins invitația de a participa la o conferință

în vederea creării unui pact al sud-estului asiatic inițiat, după cum se știe, de cercurile agresive americane.

Insula Taiwan — principala bază a S.U.A. de provocări și spionaj împotriva Chinei

poduri, instalații portuare și depozite. Zece bandiți au compărut în fața justiției. Populația din provincia Guandun a primit cu mare satisfacție sentința tribunalului care a condamnat la împușcare pe acești criminali vrednici de dispreț.

„Imperialiștii — scrie în articolul său de fond din 1 august ziarul „Jenminjibao” — izgoniți de pe continent de poporul chinez, nu au renunțat la ideea lor nebunească de a înrobi din nou poporul nostru. În ultimii ani ei au săvîrșit pe de o parte, o serie de provocări războinice față de împotriva poporului chinez, iar pe de altă parte, folosesc metodele mîrșave ale războiului secret, sperînd să submineze în felul acesta dinlăuntru opera de construcție din țara noastră, să doboare puterea de stat democratică populară. Imperialiștii americani au creat în jurul Chinei populare o rețea de centre de spionaj, care începe de la insulele Aleutine, trece prin Japonia, Okinava, Taiwan, Honkong și se întinde pînă la Tailanda.

Imperialiștii din S.U.A. rezervă insulei Taiwan, ocupată de ei în mod ilegal, rolul de principală bază a agenției de spionaj și diversiune. Le-

pădăturile elicii gomindaniste constituie pentru politicienii de peste ocean nu numai rezerve ieftine de carne de tun, ci și o bandă odioasă de năimiți mîrșavi — asasinii și spionii, cu ale căror miini S.U.A. duc „războiul secret” împotriva Chinei populare. Nu puține grupuri de diversiune, de secte secrete teroriste, de organizații de spionaj, mascate sub firma de asociații religioase, au fost descoperite în ultima vreme de organele securității de stat ale Republicii Populare Chineze. Și de la fiecare bandă de spioni firele legăturilor criminale duc spre centrele spionajului american — spre Taiwan și, mai departe, peste ocean.

Dar zadarnice sînt încercările colonialiștilor transoceanici de a submina puterea orînduirii democrat-populare din China.

Vigilența revoluționară sporită a maselor populare de multe milioane din China, hotărîrea lor de a păzi ca lumina ochilor mărețele cuceriri ale revoluției, condamnă la un eșec inevitabil orice uneltire a agenției imperialiste. Jalnicii renegați și trădători aflați în solda spionajului american, nu au și nu vor avea nicio bază

pe pămînt chinez. Cu cît este mai mare numărul agenților veniți peste strîmtoare din viesparul americanogomindanist din Taiwan, cu atît este mai mare numărul eșecurilor pe care îl suferă conducătorii acestuia.

Un eșec tot atît de jalnic încheie și neconținutele provocări războinice în regiunile maritime ale Chinei, organizate de banda ciankaiștă din Taiwan sub conducerea consilierilor militari americani. La 1 august presa chineză a publicat un comunicat în care se spune că în ultimii ani armata populară de eliberare a nimicit pe coasta de sud-est a Chinei și în insulele din apropierea ei, un mare număr de bandiți și spioni gomindaniști trimiși pe calea aerului sau pe mare din Taiwan, a doborât sau avariat 86 de avioane de producție americană, care își aveau bazele în Taiwan.

China populară este ferm hotărîtă să pună capăt oricăror aventuri militare și activității subversive a S.U.A. și a lacheilor lor din Taiwan.

„Cea mai importantă sarcină care stă în prezent în fața poporului chinez — scrie în articolul de fond „Jenminjibao” — este eliberarea Taiwanului și zdrobirea completă a uneltirilor imperialiștilor americani de a organiza agresiunea și activitatea subversivă împotriva Republicii Populare Chineze”.

MOSCOVA (Agerpres).

Ziarul „Pravda” publică următoarea corespondență din Pekin intitulată „Insula Taiwan — principala bază a S.U.A. de provocări și spionaj împotriva Chinei”.

La 1 august presa chineză a anunțat un nou eșec al agenției americane în China. Un grup de spioni și diversioniști americano-ciankaiști, care au debarcat în provincia Guandun, în regiunea golfului Huanhua, a fost repede făcut inofensiv datorită vigilenței populației locale și a detașamentelor satești ale miliției populare. Asupra spionilor și diversioniștilor au fost găsite revolve, carabine, lăzi cu explozive, amorse, coduri secrete precum și două posturi de radioemisiune. După cum au declarat la anchetă spionii Lo Hanlian, lu Tin-le și alții, ei au fost trimiși în 1952 în Japonia de către serviciul de spionaj american, unde au frecventat cursuri speciale de pregătire în domeniul manipulării explozivelor, al radiotehnicii și cifrului secret.

Acest grup de spioni și diversioniști a avut misiunea de a pătrunde în regiunile muntoase Tziloșan și Vanfushan, de a organiza o acțiune de culegere de informații cu caracter militar, politic și economic pentru serviciul de spionaj american, de a comite acte de diversiune la centrale electrice,